

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen JJ : 1843

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen JJ : 1843", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2000 , s. 77.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-jj-txt-shoot-n168.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

JJ:168

Der er dog ikke Noget med Tiden at gjøre, før den faaer langt dybere Rystelser. Hele Tiden kan deles i dem der skrive, og dem der ikke skrive. De, der skrive, repræsenterer Fortvivlelsen, og de, der læse, misbillige det vel og mene at have en bedre Viisdom, og dog, hvis de var istand til at skrive, saa skreve de det Samme. I Grunden ere de Alle ligemeget fortvivlede, men naar man ikke kan faae Leilighed til at blive vigtig med sin Fortvivlelse, saa er det ikke Umagen værdt at fortvivle og at lade sig mærke dermed. Er det at have overvundet Tvivlen? – Det kan egentlig ansees som et Motto paa hele Tiden, hvad der staaer i den tydske Theologie: (maaskee det tydske Ord ikke i Forfatterens Mening ganske har havt den Betydning, han har ikke ahnet Fortvivlelsens Maximum): »naar vi ikke mere ere aandelig rige, saa forglemme vi Gud og rose (rühmen) os af, at vi ere fortabte«. (Jfr. Cap. 10. S. 41). Det er denne Roes, Tiden saa at sige vil have for Gud. Saaledes viser Tidens Fortvivlelse, at den dog ikke kan undvære Gud, thi Pointet i dens Fortvivlelse er netop, at der er en Gud til. Den er ligesom en Pige, der, naar hun ikke kan faae sin Villie med den Elskede, for at trodse ham forelsker sig i en Anden. Derved viser hun netop sin Afhængighed af ham, og Pointet i hendes første Kjærlighed er netop Forholdet til den Første. Saaledes vil Tiden ligesom blive sig selv vigtig i Guds Øine. Den behandler ham ligesom Emmeline i *den første Kjærlighed* behandler Faderen. Kan hun ikke faae sin Villie, saa bliver hun syg, og saa dør hun: »og naar jeg saa engang er død, saa er det bag efter«. – Formodentlig mener Tiden, at Gud paa en lignende Maade skal komme i Forlegenhed.